



תת"ע 7807/11/13 - מדינת ישראל נגד רבקה יצחקי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 13-11-7807 מדינת ישראל נ' רבקה יצחקי
בפני כב' השופטת שרת קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
רבקה יצחקי
הנאשם ע"י ב"כ עו"ד יצחקי

הכרעת דין

בנוגד הנואשת נרשמה, ביום 13.7.10, הودעת תשולם קנס בגין ניסיון לעקיפה, בהתקרבה למעבר חציה להולכי רגל (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 47(ה)(3) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפירה באישום המיויחס לה וביום 14.1.30, נשמעו הראיות בתיק שבנדזן.

מטעם המואשימה, העיד رس"ב אילן בליז, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, ססומן ת/1.
מטעם הגנה, העידה הנואשת בלבד.

ע"פ גרסת המואשימה, ביום 13.7.07, בסמוך לשעה 11:07, נהגה הנואשת הרכב בהרצליה, בנתיב הימני ברחוב בן גוריון, מכיוון מדרומ לכיוון צפון ובהגעה בסמוך לצומת עם רחוב הבנים, נצפתה על ידי עד התביעה כאשר היא נסעה במקביל למונית שנסעה אותה עת בנתיב השמאלי, אך במהירות גבוהה יותר, כך שהחלתה בעקבית המונית בסמוך למעבר החציה הדרומי בצומת ובהמשך, על מעבר החציה הצפוני.

העד הורה לנואשת לעזור את הרכב ורשם מפה את הדברים הבאים: "ראיתי שאין אף אחד במעבר החציה...עשה לו טובה, אני ממהרת לעובדה".

על פי גרסת הנואשת, היא נהגה כאמור, אך בנתיב הנסיעה השמאלי ואילו המונית לצידה, נסעה במהירות איטית ביותר, זהלה, לא נסעה. הנואשת טענה כי ראתה כי אין איש בסמוך למעבר החציה ובהמשך, טענה כי עקפה את

עמוד 1

המונית כ-15 מטרים לפני מעבר הח齐יה. לגרסת הנאשمت, היא חלפה לצד המונית, אבל אין מדובר בעקיפה. הנאשمت ביקשה להגיש תמונות של המקום, אך כיוון שהן לא הוצגו עד במהלך פרשת התביעה ולא ניתן היה לזהות בהן את המקום, התנגדה ב"כ המאשימה להגשתן וההתנגדות התקבלה.

לאחר שבחןתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעם ושמעתן עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהニימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולבוגדות הרלוונטיות לאיושם. העד ציין מקום עמידתו, המרחק ממעבר הח齐יה, תיאר אופן נסיעת המונית והנאשمت ואת מסלול העקיפה במלואו.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית. העד נחקר ואישר כי הנאשمت עזרה בסמוך אליו, לאחר שסימן לה לעוזר, אך עמד על קר שנסעה מהר יותר מהמונית לצידה. העד הוסיף כי הנאשمت ביצעה למשעה עבירה נוספת, עקיפה מצד ימין, אך הוא בחר לרשום לה דוח על העבירה החמורה מבין השתיים.

3. גרסת הנאשמת, לעומת זאת, לא הייתה עקבית. בנוגע למונית, טענה תחילתה כי אינה יודעת אם המונית נסעה בכלל ובמהשך, טענה כי המונית נסעה במהירות איטית ביותר. הנאשמת אישרה כי חלפה לצידה של המונית, אך טענה כי אין מדובר בעקיפה ובמהשך טענה כי בכלל השלימה את העקיפה כ-15 מטרים לפני מעבר הח齐יה. עוד טענה הנאשמת, כי נסעה בכלל בנתיב השמאלי כל העת. יש להציג כי העד לא נשאל כלל בחקירה הנגדית על הטענות שהנאשمت נסעה בנתיב השמאלי ושהשלימה את העקיפה במרחק של כ-15 מטרים ממעבר הח齐יה.

תקנה 47 (ה) קובעת: **"נווה רכב לא יעקוּף, לא ינסה לעקוּף ולא יסיט את רכבו שמאלה או ימינה כדי לעקוּף רכב או בעל-חiiים באחד מלאה:"**

תק' תש

(3) הוא מתקרב אל מעבר ח齐יה להולכי רגל המסתמן על פני הכביש או על ידי תמרור המציין מקום מעבר ח齐יה להולכי רגל, ועד שעבר את מקום מעבר הח齐יה;"

5. הנאשמת מודה למשעה כי חלפה על פני המונית, אך טוענת, כמפורט לעיל, טענות סותרות בנוגע לנסיבות בהן עשתה זאת. בישיבת החקירה, טענה הנאשمت כי לא ניסתה לעקוּף רכב, מימינה נסעה מונית באיטיות רבה ולא היו הולכי רגל. במהלך דיון ההוכחות, הודתה הנאשמת, כאמור לעיל, כי חלפה על פני המונית, דהיינו, עקפה את המונית.

6. מלשון התקנה לעיל, עולה כי אין כל נפקות להימצאותם או אי הימצאותם של הולכי רגל בקרבת מעבר הח齐יה והאיסור לגבי עקיפה, או ניסיון עקיפה, הוא מוחלט.



לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות ייחודית הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשמה עבירה מיוחדת מיוחסת לה בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחזק.

ניתנה היום, כ"ז אדר תשע"ד, 27 פברואר 2014, במעמד הצדדים